

บทที่ 3

ผลการวิจัย

ในการศึกษาอิทธิพลของการถูกกีดกันทางสังคม และความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่อพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง และพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่ ขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ร่วมการทดลอง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เบื้องต้นของการทดลองที่ 1

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยของการทดลองที่ 1

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เบื้องต้นของการทดลองที่ 2

ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยของการทดลองที่ 2

การวิจัยในครั้งนี้ทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ของ การถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธเพื่อทดสอบปฏิสัมพันธ์แบบสองทางระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธว่าส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง (การทดลองที่ 1) และพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่ (การทดลองที่ 2) อย่างไรก็ตาม เมื่อพบปฏิสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติจึงทดสอบการเปรียบเทียบ (Contrast) เพื่อให้เปรียบเทียบอิทธิพลของตัวแปรอิสระตัวที่หนึ่งในระดับที่แตกต่างกันของตัวแปรอิสระตัวที่สองและศึกษาอิทธิพลหลักของการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ร่วมการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ทำมาตรวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ จำนวน 357 คน พบว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงมีจำนวน 96 คน (มีคะแนนไม่ต่ำกว่าเปอร์เซ็นไทล์ที่ 73) และผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำมีจำนวน 97 คน (มีคะแนนไม่สูงกว่าเปอร์เซ็นไทล์ที่ 27) รวมเป็น 193 คน ขออาสาสมัครเข้าร่วมการ

ทดลอง โดยจะมีคะแนนพิเศษให้กับผู้ร่วมการทดลองที่เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 3800101 (จิตวิทยาทั่วไป) และวิชา 3800215 (จิตวิทยานุคลิกภาพขั้นนำ) จำนวน 160 คน ซึ่งแบ่งเป็นการทดลองละ 80 คน โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่เงื่อนไขการถูกกีดกันทางสังคมหรือเงื่อนไขที่ไม่มีการถูกกีดกันทางสังคม เงื่อนไขละ 40 คน ในแต่ละเงื่อนไขแบ่งเป็นผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ 20 คน ผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง 20 คน จำแนกตามเพศ อายุ ปี การศึกษาและคณะ ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 3

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มผู้เข้าร่วมการทดลอง ($N = 160$)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	43	26.90
หญิง	117	73.10
2. อายุ		
17 ปี	1	6.00
18 ปี	36	22.50
19 ปี	79	49.40
20 ปี	34	21.20
21 ปี	3	1.90
22 ปี	7	4.40
3. ระดับชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	44	27.50
ชั้นปีที่ 2	112	70.00
ชั้นปีที่ 4	4	2.50
4. คณะ		
จิตวิทยา	81	50.70
นิเทศศาสตร์	34	21.20
สหเวชศาสตร์	24	15.00
เภสัชศาสตร์	16	10.00
รัฐศาสตร์	4	2.50
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	1	0.60

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เบื้องต้นของการทดลองที่ 1

ผลการตรวจสอบค่าความสัมพันธ์ของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงโดยวิธีการเลือกเสียง

การตรวจสอบว่าคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงที่คิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากกลุ่มตัวอย่าง 70 คน โดยปฏิการ นาครอด (2550) กับคะแนนความก้าวร้าวจากการให้ผู้เข้าร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริงในการทดลองที่ 1 จำนวน 80 คน พบว่าการคิดคะแนนความก้าวร้าวทั้ง 2 แบบ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(78) = .90$, $p < .01$, (หนึ่งหาง) จึงเชื่อได้ว่าการคิดคะแนนความก้าวร้าวทั้ง 2 วิธีนั้น มีความสัมพันธ์กันสูงและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการคิดคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงที่คิดจากค่าเฉลี่ยการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากกลุ่มตัวอย่าง 70 คน โดยปฏิการ นาครอด (2550) มาเป็นคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงของผู้ร่วมการทดลองแต่ละคน

ค่าสถิติพื้นฐาน

ผลการวิเคราะห์ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรง พบว่า ผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงในเงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคม มีคะแนนความก้าวร้าวโดยตรง ($M = 6.10$, $SD = 2.32$) มากกว่าในเงื่อนไขไม่ถูกกีดกันทางสังคม ($M = 1.60$, $SD = 0.88$) และผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำในเงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคม มีคะแนนความก้าวร้าวโดยตรง ($M = 2.60$, $SD = 1.88$) มากกว่าในเงื่อนไขไม่ถูกกีดกันทางสังคม ($M = 1.70$, $SD = 1.13$) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคมและไม่ถูกกีดกันทางสังคม พบว่าเงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคมมีคะแนนความก้าวร้าวโดยตรง ($M = 4.35$, $SD = 2.73$) มากกว่าในเงื่อนไขไม่ถูกกีดกันทางสังคม ($M = 1.65$, $SD = 1.00$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

ผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของการแปรปรวนพบว่าความแปรปรวนของประชากรตัวแปรตาม คือ ความก้าวร้าวโดยตรง จำแนกตามความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Levene's test $F(3, 76) = 9.90$, $p < .001$)

ตารางที่ 4

ผลการวิเคราะห์คะแนนความก้าวร้าวโดยตรง จำแนกตามระดับความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ และเงื่อนไขการถูกกีดกันทางสังคม

ความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ	เงื่อนไขการถูกกีดกันทางสังคม								
	ไม่ถูกกีดกันทางสังคม			ถูกกีดกันทางสังคม			รวม		
	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ	20	1.70	1.13	20	2.60	1.88	40	2.15	1.60
อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง	20	1.60	0.88	20	6.10	2.32	40	3.85	2.86
รวม	40	1.65	1.00	40	4.35	4.37	80	3.00	2.46

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยของการทดลองที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 การถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ มีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 23.72, p < .001$ ดังแสดงในตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 โดยการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ มีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง

ตารางที่ 5

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรง

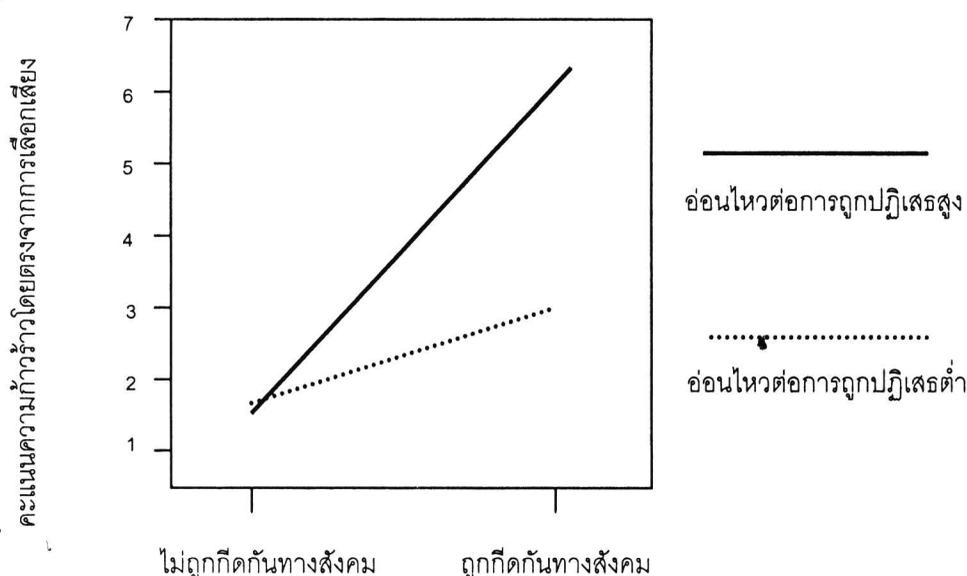
แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
ความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ (A)	1	21.16***	.000
การถูกกีดกันทางสังคม (B)	1	53.38***	.000
A×B	1	23.72***	.000
ความคลาดเคลื่อน	76	(2.73)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่าความคลาดเคลื่อนกำลังสองเฉลี่ย

*** $p < .001$.

ทั้งนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธแสดง

ในภาพที่ 5

ภาพที่ 5 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธในการแสดงความก้าวร้าวโดยตรง

สมมติฐานข้อที่ 1.1 เมื่อถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงมากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ

ผลทดสอบการเปรียบเทียบของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงพบว่า เมื่อถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง เกิดการก้าวร้าวโดยตรง ($M = 6.10, SD = 2.32$) มากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ($M = 2.60, SD = 1.88$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 44.85, p < .001$ ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1 โดยเมื่อถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงมากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ดังแสดงในตารางที่ 8

สมมติฐานข้อที่ 1.2 เมื่อไม่ถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงไม่แตกต่างจากผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ

ผลทดสอบการเปรียบเทียบของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงพบว่า เมื่อไม่ถูกกีดกันทางสังคม ผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง เกิดการก้าวร้าวโดยตรง ($M = 1.60, SD = 0.88$)

น้อยกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ($M = 1.70, SD = 1.13$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 0.04, ns$ ผลการวิเคราะห์หีสันับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2 โดยเมื่อไม่ถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงไม่แตกต่างจากผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

การทดสอบการเปรียบเทียบต่างของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรง

แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
HIRS-EX VS LORS-EX	1	44.85***	.000
HIRS-NOEX VS LORS-NOEX	1	0.04	.849
ความคลาดเคลื่อน	76	(2.73)	

หมายเหตุ HIRS หมายถึง ผู้ที่อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง
LORS หมายถึง ผู้ที่อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ
EX หมายถึง เงื่อนไขที่ถูกกีดกันทางสังคม
NOEX หมายถึง เงื่อนไขที่ไม่ถูกกีดกันทางสังคม

*** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 2 การถูกกีดกันทางสังคมก่อให้เกิดการแสดงผลพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงมากกว่าการไม่ถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงพบว่า ผลหลักของการถูกกีดกันทางสังคมมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 53.38, p < .001$ ดังแสดงในตารางที่ 7 และเมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงจะเห็นได้ว่า การถูกกีดกันทางสังคมทำให้เกิดการก้าวร้าวโดยตรง ($M = 4.35, SD = 2.73$) มากกว่าการไม่ถูกกีดกันทางสังคม ($M = 1.65, SD = 1.00$) ผลการวิเคราะห์หีสันสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 โดยการถูกกีดกันทางสังคมก่อให้เกิดการแสดงผลพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงมากกว่าการไม่ถูกกีดกันทางสังคม

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เบื้องต้นของการทดลองที่ 2

ผลการตรวจสอบค่าความสัมพันธ์ของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่

การตรวจสอบว่าคะแนนความก้าวร้าวแทนที่ที่คิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากกลุ่มตัวอย่าง 70 คน โดยปฏิการ นาครอด (2550) กับคะแนนความก้าวร้าวจากการให้ผู้เข้าร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากการให้ผู้เข้าร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริงในการทดลองที่ 2 จำนวน 80 คน พบว่าการคิดคะแนนความก้าวร้าวทั้ง 2 แบบ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(78) = .89, p < .01$, (หนึ่งหาง) จึงเชื่อว่าการคิดคะแนนความก้าวร้าวแทนที่ทั้ง 2 วิธีนั้น มีความสัมพันธ์กันสูง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการคิดคะแนนความก้าวร้าวแทนที่ ที่คิดจากค่าเฉลี่ยการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากกลุ่มตัวอย่าง 70 คน โดยปฏิการ นาครอด (2550) มาเป็นคะแนนความก้าวร้าวแทนที่ของผู้ร่วมการทดลองแต่ละคน

ค่าสถิติพื้นฐาน

ผลการวิเคราะห์ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่ พบว่า ผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงในเงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคมมีคะแนนความก้าวร้าวแทนที่ ($M = 11.18, SD = 5.14$) มากกว่าในเงื่อนไขไม่ถูกกีดกันทางสังคม ($M = 5.90, SD = 3.61$) และผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำในเงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคมมีคะแนนความก้าวร้าวแทนที่ ($M = 6.83, SD = 3.73$) มากกว่าในเงื่อนไขไม่ถูกกีดกันทางสังคม ($M = 5.30, SD = 3.10$) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคมและไม่ถูกกีดกันทางสังคม พบว่าเงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคมมีคะแนนความก้าวร้าวแทนที่ ($M = 9.00, SD = 4.95$) มากกว่าในเงื่อนไขไม่ถูกกีดกันทางสังคม ($M = 5.60, SD = 3.34$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 9

ผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของการแปรปรวนพบว่าความแปรปรวนของประชากรตัวแปรตาม คือ ความก้าวร้าวแทนที่ จำแนกตามความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Levene's test $F(3, 76) = 4.76, p < .01$)

ตารางที่ 7

ผลการวิเคราะห์คะแนนความก้าวร้าวแทนที่ จำแนกตามระดับความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธและเงื่อนไขการถูกกีดกันทางสังคม

ความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ	เงื่อนไขการถูกกีดกันทางสังคม								
	ไม่ถูกกีดกันทางสังคม			ถูกกีดกันทางสังคม			รวม		
	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ	20	1.75	1.97	20	3.00	2.00	40	2.38	2.06
อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง	20	1.95	2.01	20	6.15	2.64	40	4.05	3.15
รวม	40	1.85	1.97	40	4.58	2.81	80	3.21	2.77

ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยของการทดลองที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3 การถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ มีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่พบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 9.21, p < .05$ ดังแสดงในตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 โดยการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ มีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่

ตารางที่ 8

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่

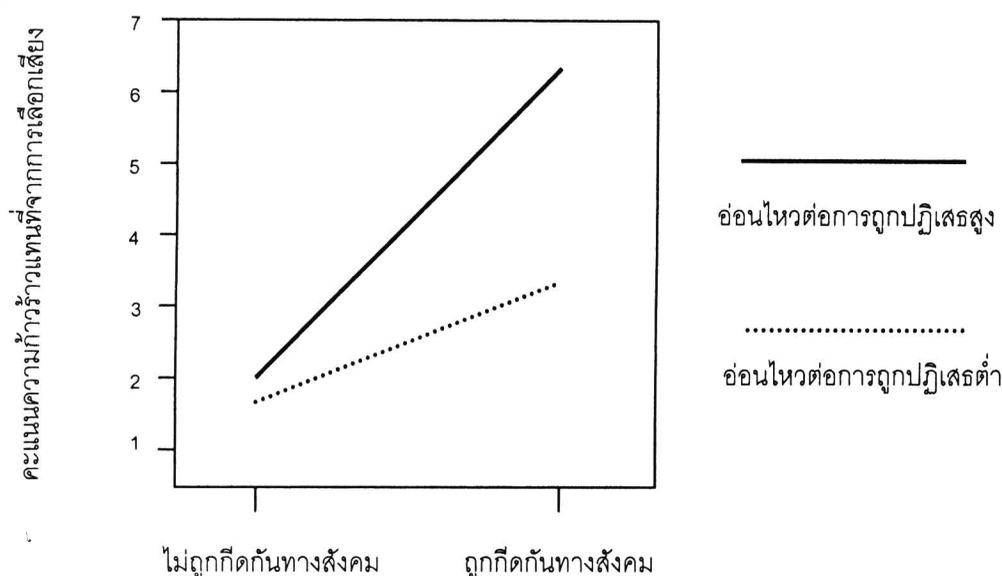
แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
ความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ (A)	1	11.87**	.001
เงื่อนไขการถูกกีดกันทางสังคม (B)	1	31.42***	.000
A×B	1	9.21**	.030
ความคลาดเคลื่อน	76	(4.73)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่าความคลาดเคลื่อนกำลังสองเฉลี่ย

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

ทั้งนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธแสดง
ในภาพที่ 6

ภาพที่ 6 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธในการแสดงความก้าวร้าวโดยตรง

สมมติฐานข้อที่ 3.1 เมื่อถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่มากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ

ผลทดสอบการเปรียบเทียบต่างของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่พบว่า เมื่อถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง เกิดการก้าวร้าวแทนที่ ($M = 6.15, SD = 2.64$) มากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ($M = 3.00, SD = 2.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 20.99, p < .001$ ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3.1 โดยเมื่อถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่มากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ดังแสดงในตารางที่ 11

สมมติฐานข้อที่ 3.2 เมื่อไม่ถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่ไม่แตกต่างจากผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ

ผลทดสอบการเปรียบเทียบต่างของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่พบว่า เมื่อไม่ถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง เกิดการก้าวร้าวแทนที่ ($M = 1.95, SD = 2.01$)

มากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ($M = 1.75, SD = 1.97$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 0.08, ns$ ผลการวิเคราะห์หีสันับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3.2 โดยเมื่อไม่ถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่ไม่แตกต่างจากผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11

การทดสอบการเปรียบเทียบของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่

แหล่งความแปรปรวน	df	F	p
HIRS-EX VS LORS-EX	1	20.99***	.000
HIRS-NOEX VS LORS-NOEX	1	0.08	.772
ความคลาดเคลื่อน	76	(4.73)	

หมายเหตุ HIRS หมายถึง ผู้ที่อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง
LORS หมายถึง ผู้ที่อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ
EX หมายถึง เงื่อนไขที่ถูกกีดกันทางสังคม
NOEX หมายถึง เงื่อนไขที่ไม่ถูกกีดกันทางสังคม

*** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 4 การถูกกีดกันทางสังคมก่อให้เกิดการแสดงผลพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่มากกว่าการไม่ถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่พบว่า ผลหลักของการถูกกีดกันทางสังคมมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 31.42, p < .001$ ดังแสดงในตารางที่ 10 และเมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่จะเห็นได้ว่า การถูกกีดกันทางสังคมทำให้เกิดการก้าวร้าวแทนที่ ($M = 4.58, SD = 2.81$) มากกว่าการไม่ถูกกีดกันทางสังคม ($M = 1.85, SD = 1.97$) ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4 โดยการถูกกีดกันทางสังคมก่อให้เกิดการแสดงผลพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่มากกว่าการไม่ถูกกีดกันทางสังคม ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 12

สรุปการทดสอบสมมติฐาน

ข้อที่	สมมติฐานการวิจัย	ผลการวิเคราะห์
1.	การถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ มีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง	สนับสนุน
1.1.	เมื่อถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ สูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงมากกว่าผู้ที่มีความ อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ	สนับสนุน
1.2.	เมื่อไม่ถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูก ปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงไม่แตกต่างจากผู้ ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ	สนับสนุน
2.	การถูกกีดกันทางสังคมก่อให้เกิดการแสดงพฤติกรรม ก้าวร้าวโดยตรงมากกว่าการไม่ถูกกีดกันทางสังคม	สนับสนุน
3.	การถูกกีดกันทางสังคมและความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ มีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่	สนับสนุน
3.1.	เมื่อถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ สูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่มากกว่าผู้ที่มีความ อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ	สนับสนุน
3.2.	เมื่อไม่ถูกกีดกันทางสังคมผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูก ปฏิเสธสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่ไม่แตกต่างจากผู้ ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ	สนับสนุน
4.	การถูกกีดกันทางสังคมก่อให้เกิดการแสดงพฤติกรรม ก้าวร้าวแทนที่มากกว่าการไม่ถูกกีดกันทางสังคม	สนับสนุน

การวิเคราะห์เพิ่มเติม

ในงานวิจัยนี้ได้มีการวิเคราะห์เพิ่มเติมถึงอิทธิพลของความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธและการแสดงความก้าวร้าวโดยตรง (การทดลองที่ 1) เพื่อศึกษาว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงก่อให้เกิดการพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงมากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการปฏิเสธต่ำ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงพบว่า ผลหลักของความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 21.16, p < .001$ ดังแสดงในตารางที่ 7 และเมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความก้าวร้าวโดยตรงจะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงทำให้เกิดการก้าวร้าวโดยตรง ($M = 3.85, SD = 2.86$) มากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ($M = 2.15, SD = 1.60$) ดังแสดงในตารางที่ 6

ในการทดลองที่ 2 การศึกษาถึงอิทธิพลหลักของความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธและการแสดงความก้าวร้าวแทนที่นั้น ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่พบว่า ผลหลักของความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 76) = 11.87, p < .01$ ดังแสดงในตารางที่ 10 และเมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความก้าวร้าวแทนที่จะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงทำให้เกิดการก้าวร้าวแทนที่ ($M = 4.05, SD = 3.15$) มากกว่าผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ ($M = 2.38, SD = 2.06$) ดังแสดงในตารางที่ 9